

Ångerst

Jag höjde graden en aning på vattnet, sedan kunde jag inte hålla mig längre, tårarna trängde fram i ögonen och blandade sig med det varma vattnet som strimlade ner för min nakna hud. även om vattnet var så varmt att jag brände mig på det och fick huden och skifta röd flammigt, knottrades huden. hur skulle jag veta att det han sa var sant? Hur skulle jag få honom att förstå att jag inte ville va hans leksak? Snälla någon hjälp mig! Jag bönade och bad att någon skulle höra mig samtidigt som jag sjönk ner på golvet och lät vattnet fortsätta strimla ner för min kropp nu en aning varmare, det började svida i huden. jag ville bara känna smärtan, all smärta som han orsakade mig skadade mig med. jag satte värmen på max och drog djupt efter andan när vattnet ändrade styrka, men jag va som förlamad kunde inte flytta mig, jag satt bara där brände mig på vattnet och stirrade in i spegeln som syntes mellan dusch glasen, såg hur den sakta immade igen. till slut tog varmvattnet slut och ett bitande kallt ösregn inne i duschen fick mig att vakna till liv jag reste mig upp och stängde av vattnet. jag kände hur hjärtat slog, det svarta enformiga hjärtat som inte gick att såra. det värkte och dunkade oavbrutet inombords,han, han hade lyckats såra det, tränga sig in i det och bildat en ironisk falskhet som jag i stor sorg hade gått på. Spegeln var fortfarande igenimmad när jag klev ur duschen, jag gick fram till den och med en ända rörelse torkade jag bort det. jag stirrade in i mina rödsprängda ögon stirrade på min nakna hud, så ful jag var. jag vet inte var kraften kom ifrån eller varför jag gjorde det, men rätt som det var skrek jag, jag skrek och skrek tills det började banka i väggarna av grannarna, då brast mitt hjärta. jag knöt näven drog bak den och skickade den med full kraft mot spegeln, den gick i tusen små bitar. jag såg det röda stänket, det röda, mörka som sipprade ut ur min hand, jag tittade in i spegeln igen, nu, nu var det rätt, en spegel som spruckit visar falskhet och fulheten i mitt hjärta det bultade monster som bodde inom mig, det som jag vill skära bort, slänga åt gamarna i en öken som saknade vatten, inga växter, knappt något liv, varför, varför sviker han mig ?

Kunde han bara inte förstå att jag älskade honom? Gråtande sjönk jag ner på golvet i en ända blodig pöl som blandade sig med vattnet från mitt hår, min blöta kropp, den som var så ful, och full med hat, ilska och trötthet...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kiefernzapfens med Poeter.se id #34817 innehar upphovsrätten